

herdes sjelfskrifvenhet till ordförande i skolråd, med det tillägg endast att stiftsstyrelsen under vissa förutsättningar skulle ega förordna annan ordförande, då deremot Andra Kammarens, med bifall till motionerna, åsyftar upphäfvande af sjelfskrifvenheten samt ordförandens tillsättande genom val af skolrådet, samt härtill kommer, att Utskottets i 9:de punkten af utlåtandet, såsom en följd af den 8:de punkten, framställda af Andra Kammaren bifallna förslag till förändrad lydelse af 24 § i författningen blifvit af Första Kammaren afslaget, anser Utskottet de ifrågavarande besluten stå i sådant förhållande till hvarandra, att en sammanjemkning deraf icke kan ega rum;

vid hvilket förhållande Riksdagen torde finna den väckta frågan hafva förfallit.

Stockholm den 3 April 1872.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.

N:o 25.

Ank. till Riksd. Kansli den 3 April 1872, kl. 2 e. m.

*Utlåtande, i anledning af väckt motion om ett tillägg till 11 Kap.
4 § Byggningsbalken.*

Omförmälda lagrum, sådant det lyder i Kongl. förordningen den 7 Mars 1855, är af följande innehåll: »Då käle är ur jord, skola svin ringade vara. Träffas oringade svin den tid utom egarens hägnad eller å allmän väg, tage den,

som vill och gitter, dem upp, och löse egaren dem igen af honom med 5 daler för hvardera. Vill egaren ej lösa, stämme då den, som upptog, till Rätten, och betale egaren dubbelt för hvart svin.»

Med anmärkning att detta stadgande vore svårt att tillämpa, dels emedan väglottsegarne vanligen vore boende på långt afstånd från sina vägstycken, och dels emedan någon annan icke ville åtaga sig ett dylikt besvär, har Herr *Gustaf Jonsson* uti en inom Andra Kammaren väckt, till Lag-Utskottet remitterad motion (N:o 43) föreslagit, »det Riksdagen måtte besluta, att till 4 § 11 kap. Bygginga-balken göres ett tillägg, så lydande:

Allmän åklagare eger genom stämning vid vederbörlig domstol väcka åtal mot egare, som utsläpper oringade svin på allmän väg den tid de vägen skada kunna.»

Äfven med ett sådant tillägg kunde saken icke af allmän åklagare anhängiggöras vid domstol, med mindre det oringade svinet först blifvit af någon upptaget samt egaren vägrat att detsamma lösa. Ytterst sällsynt torde det dock vara, att egaren ej finner sig af det egna intresset manad att med ett mindre belopp i godo igenlösa sitt kreatur, då han derigenom undgår den strängare påföljd och de ytterligare kostnader, som rättegången oundvikligen måste medföra.

Då föreslagna lagstiftningsåtgärden således ej torde vara af behovet påkallad, liksom den ej heller är egnad att afhjelpa den af motionären anmärkta svårighet för aflägsse boende väghållare att från vägen upptaga oringade svin, får Utskottet vördsam samt hemställa,

att berörda förslag ej måtte af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 3 April 1872.

På Utskottets vägnar:

Eric Sparre.